

Eveline van de Putte: 'Stormachtig Stil' Levensverhalen van roze ouderen. Uitgeverij Xanten, Utrecht 2013. (Ouderenzorg/PO/1) Zie ook: www.uitgeverij-xanten.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

In *Stormachtig stil* staan 27 portretten van 'roze ouderen'; homoseksuele, lesbische, biseksuele en transseksuele ouderen. Zij vertellen over hun leven, wat zij meemaken en meemaakten, hoe zij nog altijd niet geaccepteerd worden, hun eigen weg zijn gegaan, hoe zij bejegend worden binnen de ouderenzorg en welke initiatieven zij zelf nemen.

Zij leveren deze bijdragen aan het boek omdat nog steeds roze ouderen moeilijk geaccepteerd worden in verzorgingshuizen, en ook hulpverleners moeite met hen hebben.

Boek van 224 pagina's met bij ieder verhaal een prachtige kleurenfoto, dat op initiatief van COC Leiden en Stichting Radius werd gemaakt. Zij bevelen 'het werken met deze verhalen in gespreksgroepen en opleidingen aan om de tolerantie van medebewoners en personeel te helpen vergroten en daarmee de situatie van homoseksuele ouderen te verbeteren.'

Over de schrijfster:

Eveline van de Putte (1966) groeide op in het Zeeuwse Oost-Souburg. Zij begon al jong met fotograferen en reizen. Eveline is mede oprichter van de Empowerment Foundation en heeft zeer afwisselende werkzaamheden. Zij werkt als empowermenttrainer, docent creatief schrijven, schrijfster en fotograaf. Zij heeft meerdere exposities gehad, en meerdere fotoboeken uitgegeven. Eerder verschenen van Eveline onder andere (bij Uitgeverij Appelmoes) *Krachtig 80, levensverhalen van tachtigplussers in Nederland*. Meer werk van haar is te zien op haar website: <http://evelinevandeputte.com/>

Korte Beschrijving:

In 'Stormachtig Stil' komen zevenentwintig roze ouderen en een 'moeder van' een homoseksuele man aan het woord. Zij schrijven over hun levens, lichten toe hoe er geworsteld werd met gevoelens, hoe ze soms ook geen erg hadden in hun homoseksuele, lesbische, biseksuele of transgender gevoelens. Simpelweg omdat ze niet mochten bestaan binnen bijvoorbeeld een gelovige gemeenschap. Of ze herkenden de gevoelens wel, kwamen er voor uit, maar moesten 'genezen'. De personen vertellen over vooroordelen en eenzame strijd om zichzelf te kunnen zijn. Een dieptepunt daarbij was wel het verhaal dat Margreet van Hensbergen beschreef over wat haar tweelingzus was overkomen. Een psychiater, schreef voor dat haar zus zou worden verkracht om haar lesbische gevoelens kwijt te raken. Dat is ook werkelijk gebeurd. De vrouw, die net als Margreet lesbisch was, raakte depressief en pleegde zelfmoord. De verhalen tonen diversiteit, vertellen over moeizaam uit de kast komen, eerst getrouwd zijn en jaren later uit de kast komen, toch nog een relatie vinden en gelukkig zijn, of een levensstijl vinden die bij iemand past.

In de verhalen wordt ook gesproken over de ouderenzorg die personen krijgen, die ze zelf regelen of hebben gezien bij anderen. Ze vertellen hoe 'roze' mensen gepest en gekleineerd worden, niet aan tafeltjes mogen zitten en er gedaan werd of het probleem niet bestond. Goed dat dit boek dit zichtbaar en bespreekbaar wil maken.

Wat viel op:

-De diversiteit in de verhalen: die heel schrijnende van de zus van Margreet van Hensbergen, naast een verhaal als dat van Ruth Vogel, een voormalig kapper, die

betrekkelijk weinig problemen door zijn homoseksualiteit ondervond. Maar ook verhalen van mensen die hun land zijn ontvlucht zoals Sid uit Iran, Hazari Cetinkaya uit Turkije en Emir Belatoui die spreken over eigen problemen.

Dat roze ouderen nog steeds worden gepest of genegeerd door hetero-ouderen in tehuizen. Een boek dat door alle hulpverleners gelezen moet worden.

Citaten:

Pag.9-10 (Margreet van Hensbergen (1945)): ‘Ze voelde zich nog steeds slecht over het feit dat zij de vrouwenliefde had bedreven en had er nooit een woord over durven zeggen. Ik vond het vreselijk dat zij dit altijd heeft moeten verbergen. Nog erger vond ik het dat ze dacht dat ze verdoemd was.(...) Als ik er nu over praat, voel ik de pijn nog. De directeur van het tehuis waar zij woonde antwoordde desgevraagd dat er in zijn huis geen mensen waren met homoseksuele gevoelens die zich slecht en eenzaam voelden. ‘Dat komt bij ons helemaal niet voor! Zei hij. Hoe haalde ik het in mijn hoofd hier een punt van te maken. (...) Gaat mijn eerste verhaal bijna dertig jaar terug, ook nu hoorde ik dat het in hun verzorgingshuis niet voorkwam.’

Pag.20 (Ruth Vogel): ‘ Ik ben homo, maar niet roze. Ik heb er niets mee, ik vind het een rare kleur.’

‘Pag.90 (Sid, Iran 1962): ‘Mijn echte leven is eigenlijk pas drie jaar geleden begonnen, dankzij mijn innerlijke rust en door de relatie met mijn partner op wie ik na drie jaar nog steeds erg verliefd ben.’

Pag.150 (Jan Lutje Schipholt (Indonesië 1939)): ‘Een roze woongroep vind ik belangrijk. Nog zie ik de paar homomannen in het verzorgingshuis van mijn moeder. Ze hadden ruzie met de heteromannen en werden door de oudere dames als oud vuil behandeld.(...) De staf had ook geen begrip voor hun situatie. Vreselijk was het. Een rampzalige manier om zo aan het eind van je leven te komen, zeker als je de deur niet meer uit kunt.’

Pag.197 (Bea de Kimpe (1941)): ‘Mijn sterke wil en karakter hebben me erdoorheen gesleept. Als ik niet positief was gebleven had ik het nooit gered.’

Recensie/Extra:

<http://degidsfm.vara.nl/media/303620>

<http://www.boekenbijlage.nl/verhalen-van-roze-ouderen/>

Pieter Feller:

(...) Ik had het geluk dat mijn ouders heel ruimdenkend waren en het zaadje van tolerantie bij mij hebben geplant. Uit de verhalen in *Stormachtig Stil* blijkt dat tolerantie t.o.v. homoseksuelen nog altijd geen gemeengoed is.(...)

Als je de verhalen van de oudere homoseksuelen leest en hun confrontatie met heteroseksuele ouderen, dan vraag je je af of dit land ooit tolerant is geweest. (...) Dit boek maakt duidelijk dat acceptatie van homoseksuelen in onze maatschappij nog lang niet is voltooid. Zal het ooit zover komen? In elk geval begint het bij de opvoeding. Ieder mens is gelijk en dient gelijk behandeld te worden, dat moeten we aan onze kinderen leren en daardoor zal veel leed kunnen worden voorkomen. Het leed dat deze roze ouderen is aangedaan, kan nooit worden weggepoetst, maar een leuke, ongestoorde oude dag is toch wel het minst wat ze moeten krijgen.’

<http://www.cqtekst.nl/teksten.php?id=51>